

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG
Legfelsőbb Bírósága

Kfv. III. 37. 514/2009/11.szám

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kulcsár Ferenc ügyvéd által képviselt Magyar Cementipari Szövetség /Budapest/ I.r., a dr.Hardicsay Sándor ügyvéd által képviselt Duna-Dráva Cement Kft. /Vác/ II.r., a dr.Fejes Gábor ügyvéd által képviselt Holcim Hungária Cementipari Rt. /Lábatlan/ III.r. felpereseknek a dr.László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal /Budapest/ alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Fővárosi Bíróság előtt 3. K. 33.417/2006. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 2009. április 1. napján kelt 2.Kf.27.578/2008/12. sorszámú jogerős ítélete ellen az alperes által 23. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. február 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.578/2008/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek külön-külön 15. 000,-/azaz tizenötezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

INDOKOLÁS

Magyarországon 1996 és 2000. szeptember 30.-a között öt cementgyár működött. A DCM Cement- és Mészipari Rt. cementtermelésének leállítását követően pedig négy gyár

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

foglalkozott cementtermeléssel. A Beremendi és Váci Cementgyár ebben az időszakban a II.r. felperes, míg a hejőcsabai és a lábatlani gyárak a III.r. felperes érdekeltségi körébe tartoztak /amely 1999-től a két önálló vállalat jogutódja/. A 2000. szeptember 30. napjáig működő DCM Cement- és Mészipari Rt. az érintett időszakban a két nagy tulajdonosi körhöz tartozó vállalkozások közös irányítása alatt állt.

Az I.r. felperes, mint a cementipar érdekeit képviselő érdekképviselői szervezet - melynek többek között tagjai voltak II. és III.r. felperes - 1996. évtől 2001. áprilisáig havi rendszerességgel adatokat gyűjtött a cementgyáraktól, a termelési, készletezési és értékesítési adatok tekintetében, melyek alapján gyors jelentést, és ún. havi adattárakat állított össze. A havi adattár a termelésre és az értékesítésre vonatkozó összefoglaló adatokon túlmenően tartalmazta a termelés és az értékesítés adatait gyárankénti /telephelyenkénti/, és vállalkozásonkénti bontásban.

Az I. r. felperes 2001. április 12.-ki keltével elfogadott egy adatgyűjtés és adatszolgáltatás rendjére vonatkozó szabályzatot /továbbiakban „adatgyűjtési szabályzat”/, melyben rögzítette az információáramlással kapcsolatos elveket. Az „adatgyűjtési szabályzat” 2001. január 1. napjára visszamenő hatályról és arról rendelkezett, hogy a havi adattár adatai között nem szerepelnek a továbbiakban vállalat specifikus adatok. Az I.r. felperes 2001. novemberében és decemberében is a havi adattárakat II. és III.r. felpereseknek, mint tagoknak megküldte.

Az alperesi versenyhivatal 2001. évben versenyfelügyeleti eljárást indított, melynek eredményeként hozott 2002. október 8. napján kelt Vj-73/2001/65. számú határozatában megállapította, hogy a felperesek és a DCM Cement- és Mészipari Rt. azzal, hogy „havi adattár” néven 2001. évig olyan információs-rendszert működtettek, amelyek egyes vállalkozásokra vonatkozó, máshonnan be nem szerezhető, a többi vállalkozás üzleti döntését befolyásoló üzleti adatokat tartalmazott, versenykorlátozó módon egyeztették piaci magatartásukat. A határozat megállapította továbbá, hogy a III.r. felperes jogelődje gazdasági erőfölényével visszaélt.

Az információs kartell miatt a II.r. felperesre 80.000.000.- Ft, III.r. felperesre 40.000.000.- Ft bírságot szabott ki, míg a gazdasági erőfölénnyel való visszaélés

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

miatt III.r. felperest 30. 000.000.- Ft bírsággal sújtotta. A határozat szerint az érintett piac a magyarországi szürke cementpiac volt, mert az egyes vállalkozások által gazdaságosan ellátható körzetek - egymást részben átfedve - az ország egész területét lefedték, továbbá kisebb-nagyobb mértékben az egyes cementgyárak természetes körzetein kívül is értékesítették áruikat.

Megállapította, hogy a havi adattár olyan friss közelmúltbeli adatok cseréjét jelentette, melyek egy része - a vállalat specifikus adatok - üzleti titoknak tekinthetők, és azok olyan információt jelentenek a másik versenytárs számára, amelyből a piacot jól ismerő szakember képes nagy pontossággal megjósolni a többi piaci szereplő várható viselkedését, és így kölcsönösség esetén képesek az egyes versenytársi vállalkozások piaci magatartásukat egymással összehangolni. Mivel nem volt a havi adattárakban található vállalat specifikus adatok megosztására más ésszerű magyarázat, mint a versenykorlátozó cél, ezért a jogsértést megállapította.

A felperesek keresete folytán eljáró Fővárosi Bíróság 2.K.33.814/2002/24. számú ítéletével alperes határozatát akként változtatta meg, hogy a felperesek versenykorlátozó magatartást nem valósítottak meg a havi adattárral összefüggő információ kartell tekintetében, és erre tekintettel a II.r. felperest a bírság megfizetése alól teljes egészében mentesítette, míg a III.r. felperessel szemben a bírság összegét 20.000.000.- Ft-ra mérsékelte, egyebekben a III.r. felperes keresetét elutasította.

Az ítélet az információ kartell tekintetében rögzítette, hogy az alperes az eljárás során nem vitatta, hogy a termelésről, készletezésről és értékesítésről is összefoglaló adatok közlése a tagokkal nem volt jogsértő, ugyanakkor a vállalat specifikus adatok közlésének tényét alperes nem bizonyította, nem volt a közigazgatási iratok között olyan irat, melyből a havi adattár vállalat specifikus adatainak megtörténte lehetett volna következtetni.

Az alperes és a III.r. felperes terjesztett elő az ítélet ellen fellebbezést. Az alperes fellebbezésében többek között hivatkozott az I.r. felperesnél talált e-mailekre, melyeket azonban állítása szerint a közigazgatási iratok között nem talált, noha azt ő a bírósághoz eljuttatta. A Fővárosi Ítéletábrla 2.Kf.21.134/2005/10. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, az ítéletnek III.r. felperes gazdasági

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

erőfölénnyel való visszaélésére vonatkozó részét helybenhagyta, egyebekben az arra vonatkozó megállapítást, hogy a felperesek az információs kartell tekintetében versenykorlátozó magatartást nem tanúsítottak, hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértéssel hozta meg ítéletét, mert az ítéletében a bíróság a 2001. évre vonatkozó dokumentumok, okiratok alapján döntött, a tárgyaláson a feleket a 2001. évi szeptemberi havi adattárra nyilatkoztatta, és az ítéletben nem indokolta meg azt, hogy a vizsgált időszak vonatkozásában a felperes és alperes bizonyítékait miért nem értékelte.

A Fővárosi Bíróság a megismételt eljárásban hozott 2008. június 19. napján kelt 3.K.33.417/2006/20. számú ítéletével akként változtatta meg az alperes határozatát, hogy mellőzte a havi adattárral összefüggő információs kartellel kapcsolatos megállapítást, és mellőzte az ezzel kapcsolatosan kiszabott bírságot.

Rögzítette, hogy az I.r. felperes által gyűjtött és továbbított információk tekintetében az alperes nem bizonyította azon állítását, hogy azok bármiféle hatást fejthettek volna, vagy fejtettek ki az adott piacra. E körben az érvelés nem alapulhat kizárólag teóriákon, bizonyítatlan premisszákon.

Az alperes által hivatkozott I.r. felperesi e-mail nem volt az iratok között megtalálható, így erre alperes nem tudott hivatkozni. Mivel a hivatkozott e-mail létezését a felperesek kategorikusan tagadták, így a havi adattár felperesek részére történő továbbítását az alperes nem bizonyította.

Alperes nem bizonyította azt sem, hogy az adott időszakban a felpereseknek megküldött adatok más módon, más formában nem voltak elérhetőek, így nem volt bizonyított, hogy a felperesek jogellenes módon egyeztették volna a piaci magatartásukat.

Az alperes nem bizonyította azon körülményt sem, hogy az érintett időszakban a verseny korlátozása mikor és miként realizálódott, és semmiféle tény, bizonyíték, körülmény nem támasztotta alá, hogy az alperes szerint jogellenes gyakorlat pontosan miben is állt, milyen adatok megküldését jelentette. Mivel 2001. év előtt az adatgyűjtés és szolgáltatás szabályozva nem volt, ezért erre egyéb

bizonyíték nélkül nem lehet következtetni még I.r. felperes nyilatkozatát alapul véve sem.

Alperesnek konkrét okirati vagy egyéb bizonyítékkal kellett volna az információ-cserét alátámasztani, illetve bizonyítani. Az a körülmény, hogy a felperesek a közigazgatási eljárásban nem vitatták, hogy 1996. évtől kezdve kaptak I.r. felperestől bizonyos havi jelentéseket, nem bizonyítja azt, hogy ezen havi jelentések megküldése megvalósított versenyjogi jogsértést. A keresetek megalapozottságát támasztotta továbbá alá a perbeli határozat meghozatalában résztvevő versenytanács tagja dr. Bara Zoltán perben tett azon előadása, amely szerint, ha a gyárak nem kapták meg a mellékleteket, akkor a felperesek jogsértése nem állapítható meg. A Fővárosi Bíróság lényegében ezt az álláspontot osztotta.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2009. április 1. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Rögzítette, hogy a felperesek a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp. / 164. § /1/ bekezdése folytán rájuk háruló bizonyítási kötelezettségüket teljesítették, ugyanis az alperesi határozat 17-20. pontjaiban megállapított tényállás hiányos volt, az alperes nem tette egyértelművé, hogy pontosan mely más honnan be nem szerezhető, a többi vállalkozás üzleti döntését befolyásoló üzleti adatok mikor, milyen körülmények között történt közlését róta a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény /a továbbiakban: Tpv. / 11. §-ába ütköző jogsértésnek.

E körben az Fővárosi Ítéltábla nem fogadta el az alperes azon hivatkozását, amely szerint a felperesek a versenyfelügyeleti eljárásban tett nyilatkozataiból konkrét okirati bizonyíték hiányában is megállapítható, hogy a felperesek nemhogy nem vitatták, hanem kifejezetten elismerték, hogy megkapták az adattárat, melyben telephelyi, illetve vállalkozás szerinti bontásban szerepeltek az adatok. A Fővárosi Ítéltábla kifejtette, hogy az alperesnek ez a megállapítása ugyan az alperesi határozat tényállásának 20. pontjában is megjelenik, azonban iratellenes, mert erre vonatkozó felperesi elismerő nyilatkozat a fellebbezésben megjelölt iratokban nem volt.

Az alperes által hivatkozott felperesi nyilatkozatok más okirati bizonyítékok nélkül önmagukban, szövegkörnyezetükből kiragadott és kiterjesztő módon értelmezve nem elegendőek ahhoz, hogy a felperesek versenyjogi felelősségét megalapozzák. Mindezt alperes a perben nem tett eleget a Pp. 164. § /1/ bekezdésében

foglalt bizonyítási kötelezettségének, noha a perben őt terhelte ez a kötelezettség.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, új a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatala mellett, akként, hogy az alperes határozatát a Legfelsőbb Bíróság teljes egészében hagyja helyben. Másodlagosan kérte az első-, illetve a másodfokon eljáró bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítani.

Az alperes álláspontja szerint a Fővárosi Ítéltábla ítélete megsértette a Tpvt. 11. §-át, a Pp. 206. §-át, a 119/A. §-át, 163. §-át, valamint a 221. § /1/ bekezdését. A Fővárosi Ítéltábla kirívóan okszerűtlenül mérlegelte az alperes által hivatkozott bizonyítékokat. Ezen bizonyítékok közé tartozott I.r. felperes 2002. szeptember 26. napján tartott versenytanácsi tárgyaláson tett nyilatkozata, miszerint I.r. felperes előadta, hogy 2001. évben hosszabb folyamat eredményeként alakult ki az adatszolgáltatás rendje, és azért tekintett el a jövőre nézve vállalat specifikus adatok közlésétől a havi adattárban, mert az időközben elfogadott adatvédelmi törvény alapján erre nem láttak lehetőséget. A III.r. felperes ugyanezen a tárgyaláson az írásos nyilatkozatát tartotta fenn, amelyben III.r. felperes nem vitatta a havi jelentések gyár specifikus adatközléseit, hanem arra hivatkozott, hogy ezen adatközlés azt a közlést szolgálta, hogy ily módon tudják a cementiparban a kereslet piaci mozgását, annak ciklikus jellegét nyomon követni, ez alapján tudják a konkrét döntéseket meghozni. A III.r. felperes a 2002. október 4. napján kelt beadványának 4. pontja is tartalmazza, hogy telephelyi, illetve vállalkozás szerinti bontásnak soha nem volt kimagasló jelentősége, különös tekintettel arra, hogy a III.r. felperes ezen adatokat nem versenykorlátozó célra kívánta beszerezni, hanem kizárólag a termelési és készletezési tervek elkészítése, és a logisztikai hatékonyság növelése érdekében. Ez abból is látszik, hogy a telephelyi bontás 2001. januárjától megszűnt, tehát akkor, amikor még a versenyfelügyeleti eljárás nem indult meg, amely mutatja, hogy nem volt versenykorlátozó célja az adatszerének.

Az alperes szerint ezen nyilatkozatokból egyértelműen megállapítható, hogy a versenyfelügyeleti eljárás során végig elismerték a felperesek, hogy ilyen vállalat specifikus adatok szolgáltatása a havi adattár keretében megtörtént. Az is megállapítható, hogy ez 2001. évig így történt, és a megküldés tényét alátámasztaná az I.r. felperesnél tartott szemle során talált e-mail is, mely

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

azonban az iratok között nem volt megtalálható. Az alperes az eljárás során végig sérelmezte, hogy az első fővárosi bírósági ítélet ellen előterjesztett fellebbezés során már ez az e-mail nem volt meg, mégsem tett eleget a bíróság a Pp. 119/A. §-ában foglalt elvesztett iratok pótlása iránti kötelezettségének.

Az I.r. felperes ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását annak helyes indokai alapján. Előadta, hogy értelmezhetetlen a Pp. 119/A. §-ára történő hivatkozás, hiszen alperesnek másolatban a dokumentumokat meg kellett volna őriznie. A vizsgálati jelentés 77. oldala megállapítja, hogy egyetlen írásos bizonyítékot nem találtak a vizsgálók, amely hitelt érdemlően alátámasztaná az érintett vállalkozások stratégiájának összehangolását, ezért az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy nincs olyan dokumentum, amely igazolná, hogy a II. és III.r. felperesek az I.r. felperes adatszolgáltatására alapítva versenyjogsértő magatartást tanúsítottak.

A II.r. felperes ellenkérelmében szintén a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte annak helyes indokai alapján. A II.r. felperes szerint a jegyzőkönyvi idézetben az I.r. felperes a részére megküldött adatokat tárgyalja, amely a dömpingellenes vám kivetéséhez kapcsolódott. Az adatáramlás egyirányúságát igazolja, hogy az I.r. felperes ugyanezen jegyzőkönyv 6. oldalán határozottan kijelenti, hogy dömpingeljárás során nem került sor adat visszaáramlásra, és hogy csak a PWC és a minisztérium kapta meg ezeket az adatokat.

A III.r. felperes szintén kérte ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását, mert az pontosan és részletesen elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, helyesen állapította meg, hogy az alperes határozatából nem derül ki, hogy mire alapította a jogsértés megállapítását, és az alperes által hivatkozott iratok alapján sem volt megállapítható, hogy a felperesek elismerték volna vállalkozás-specifikus adatok megküldését és átvételét. Az alperes a levegőben lógó megállapításait nem bizonyította az eljárás során Pp. 164. §-a ellenére, ahogy azt a másodfokú ítélet is helyesen tartalmazza. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott három szövegrészlet semmilyen formában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy pontosan mely dokumentumokat, pontosan milyen tartalommal, pontosan mely időpontban elküldve, és pontosan mely időpontban átvéve, pontosan mely féltől mely másik félnek juttatták el.

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

Az alperes az ellenkérelmekre tett észrevételében vitatta a felperesek azon megállapítását, hogy az általa hivatkozott jegyzőkönyvi részek a dömpingeljárásról szólnának, ahogy a III.r. felperes is egyértelműen a saját maga részére beszerzett adatokról beszél.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos az alábbi indokok alapján:

A Pp. 270. §-ának /2/ bekezdése és 272. §-ának /2/ bekezdés értelmében a felülvizsgálati eljárás keretében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható. A felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást, vagyis azt sérelmezte, hogy a bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ának megsértésével állapította meg. E jogsérelem megállapításának akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, s ezért a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

Sérelmezte továbbá alperes, hogy a jogerős ítélet megsértette a Pp. 221. §-ának /1/ bekezdését amely szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Állította továbbá, hogy a jogerős ítélet a Pp. 119/A. §-át is, amikor az „elveszett e-mailt”, mint bizonyítékot a bíróság nem kísérelte meg pótolni, valamint sérült a Pp. 163. §-a is, mivel nem vitatott tények tekintetében kívánta további bizonyításra kötelezni az alperest.

A Legfelsőbb Bíróság előjáróban megjegyzi, hogy a közigazgatási iratok között megtalálható volt egy 2001. november 16-i és egy októberi e-mail is, amely szerint I.r. felperes az aktuális „havi adattárakat” megküldte a II. r. és III.r. felpereseknek. Az e-mail melléklete, az adattár azonban az iratokból nem volt rekonstruálható.

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

Az alperes a tárgyaláson nem kívánt reagálni arra, hogy ezek voltak-e az általa hiányolt e-mailek, melyet a Legfelsőbb Bíróság akként értékelt, hogy ezek az alperes által hivatkozott e-mailek voltak. Ebből következik, hogy nem sérült a Pp. 119/A. §-a, mivel nem beszélhetünk elveszett iratokról.

Nem vitás, hogy a jogerős ítélet azzal, hogy ezen e-maileket az ítélet indokolásában nem értékelte, megsértette a Pp. 206. §-át és a Pp. 221. §-ának /1/ bekezdését. Ugyanakkor ezek az eljárási jogsértések csak akkor vezethettek volna a jogerős ítélet hatályon kívül helyezéséhez, ha az az ügy érdemére kihatottak volna /Pp. 275. § /4/ bekezdés/.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a 2001. novemberi és októberi e-mailek ismeretében sem lehetett az alperes felülvizsgálati kérelmének megfelelő, keresetet elutasító döntést hozni az alábbiak miatt:

Az alperes határozatából nem volt egyértelműen megállapítható, hogy mely időszak tekintetében állapította meg a jogsértést. Az indokolásból és a perben az általa is hivatkozott nyilatkozatokból arra volt adat, hogy 2001. januárig, de legfeljebb áprilisig /Vj-73/2001/36/15. irat, adatgyűjtési szabályzat/ vállalat-specifikus adatokat is tartalmaztak a havi adattárak, mégsem tisztázta ezt a kérdést pontosan, és a határozat rendelkező részében nem jelölte meg egyértelműen, hogy a jogsértő információ kartell pontosan meddig tartott. Az a kitétel, hogy „2001-ig” úgy is érthető, hogy 2001. évben is még tartott a jogellenes információáramlás de úgy is, hogy a 2001-es évet az alperes már nem értékelte. Bár nem vitás, hogy a hónapra történő pontos meghatározás nem minden szituációban feltétlen követelmény, jelen esetben azonban, amikor havi adattárak megküldéséről van szó, és ezek tartalma a 2001. évben megváltozott az ügy szempontjából lényeges módon, továbbá a megküldésre vonatkozó konkrét bizonyíték csak 2001. október-november hónap tekintetében állt rendelkezésre, igen fontos tényállási elemnek volt tekinthető.

A rendelkezésre álló adatokból - így az alperes által hivatkozott I.r. felperesi nyilatkozatból, de III.r. felperesi nyilatkozatából is az következett, hogy ha tartalmaztak 2001. januárig/áprilisig a havi adattárak vállalat specifikus adatokat, ez a gyakorlat legkésőbb 2001. áprilisát követően megszűnt. Ezt igazolja az is, hogy a 2001. év elején kidolgozott „adatgyűjtési szabályzat”

Kfv. III. 37.514/2009/11.szám

vállalat specifikus adatokat - a havi adattár vonatkozásában - nem tartalmazott. Az e-mailek csak azt igazolták, hogy 2001. novemberében és októberében vállalat specifikus adatokat nem tartalmazó havi adattárakat küldött az I.r. felperes, a II.r. és a III.r. felpereseknek.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint 2001. évi vállalat specifikus adatokat nem tartalmazó havi adattárak megküldéséből nem következik automatikusan, hogy korábban vállalat specifikus adatokat tartalmazó adattárak rendszeresen megküldésre kerültek volna.

Az alperes határozata semmilyen adatot erre nézve nem tartalmazott, és egyetlen olyan megküldésre vonatkozó bizonyíték nem volt fellelhető az iratok között, amely az alperes által feltételezett jogsértő tartalmú havi adattárak megküldéséhez lett volna köthető.

Nem vitás, hogy alperesnek nem kell határozatában olyan tényeket külön bizonyítania, amelyeket az eljárás alá vontak nem vitatnak, azokat, mint tényeket elismerik. Az alperes versenyfelügyeleti eljárásában ehhez annak egyértelmű elismerésére lett volna szükség, hogy 1996. és 2001. év áprilisa között a havi adattárak havi rendszerességgel megküldésre kerültek II.r. és III.r. felperesek részére. A jogi értékelés szempontjából még annak is jelentősége van, hogy az adott hónapra vonatkozó adattárat, mennyi időn belül küldték meg, hiszen az adatok frissességének jogi minősítést befolyásoló jelentősége van.

Az I.r. felperes úgy nyilatkozott a 2002. szeptember 26. napján megtartott tárgyaláson, hogy megszűnt a cég specifikus adatok havi adattárban való „közlése”, mely előadásnak nem lehet egyértelműen azt az alperes által feltételezett tényre vonatkozó tartalmat tulajdonítani, hogy a 1996-2000. [2001. /?/] között a havi adattárakat közölték II.r. és III.r. felperesekkel minden hónapban. Nem esik szó ezen I.r. felperesi nyilatkozatban arról, hogy milyen célból készültek a havi adattárak és, hogy azokat mikor, hogyan küldte meg a II.r. és III.r. felpereseknek. A III.r. felperesnek intézett kérdés pedig /Vj-73/2001/58. számú határozat 4. oldal/ havi jelentésekről /és nem adattárról/ szól, melyre tekintettel nem egyértelmű, hogy milyen irányú adatközlésre nyilatkozik a III.r. felperes. Az I.r. felperes két bekezdéssel lejjebb egyértelműen vitatja azt, hogy cég specifikus adatok kikerülhettek volna, szerinte „csak összesített adatok kerülhettek ki”. Jól látható, hogy a II. r. felperes ezen kérdésre adott nyilatkozata akként kerül a jegyzőkönyvbe, mintha a „havi adatáramlás” tényét elismerné és jogi alapon érvel

Kfv. III. 37. 514/2009/11. szám

amellett, hogy egy ilyen havi adatáramlás nem volt alkalmas arra, hogy a cementpiacot átláthatóvá tegye, mivel kevés a gyártó és a KSH adatok ismertek, így a versenytársak kapacitási adatai kiszámíthatók. Alperes azonban ezt a jogi érvelés részeként kezelte és nem mint az elismerés tényét igazoló nyilatkozatot.

A II.r. felperes esetében alperes nem hivatkozott olyan felperesi nyilatkozatra, amely bármilyen formában utalt volna arra, hogy a havi adattárat 1996-2000. év között havonta megkapta volna, míg a III. r. felperes 2002. szeptember 26. napján megtartott tárgyaláson feltett kérdésekre adott válaszában 4. pontja - melyet alperes felülvizsgálati ellenkérelmében idéz - ugyan elismerést tartalmaz abban a vonatkozásban, hogy volt ilyen adatáramlás, de nem derül ki, hogy mely időszakban és konkrétan a havi adat tárral összefüggő információáramlásról van-e szó.

Tekintve, hogy a felperesek védekezése már az alperes eljárása során is kétirányú /ténybeli és jogi/ volt, ezért nyilvánvalóan nem lett volna megkerülhető olyan nyilatkozatok jegyzőkönyvi rögzítése sem, amelyben a felperesek elfogadják az adatáramlás tényét, és ehhez képest jogi érvekkel mutatják be, hogy az nem sértette meg a Tpv. 11. §-át. Erre vonatkozó kiragadott idézetek nyilvánvalóan nem alkalmasak egy több éven át tartó havi rendszerességű magatartás sorozat igazolására.

Mindebből levonható az a következtetés, hogy ugyan voltak arra utaló körülmények - elsősorban a havi adattárat feltételezett valós célja, a 2001. novemberi-októberi megküldésre utaló e-mail -, hogy 1996-2000. év között is működhetett a felek között információ-áramlás, azonban ezt a kérdést alperes képpen nem tisztázta, és a per során a Pp. 164. § /1/ bekezdésének ellenére nem igazolta, hogy a kifogásolt információs kartell létezett.

Mindezért a jogerős ítélet helyesen döntött - az ügy érdeméről, mert a rendelkezésre álló iratok alapján a jogsértő tartalmú havi adattárat 1996-2000. közötti havi rendszerességű és rövid időn belüli közlése II.r és III.r. felperesekkel nem volt megállapítható, az alperes az ezekre utaló tényeket nem rendezte olyan logikai sorba, amelyből következett volna az általa állított magatartás-sorozat megtörténte.

Mindezért a jogerős ítélet nem sértette meg a Tpv. 11. §-át sem.

Kfv. III. 37.514/2009/11.szám

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság az érdemben helyes jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A felperesek felülvizsgálati eljárási költséget a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján határozta meg.

A Legfelsőbb Bíróság az illeték tekintetében az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése 6/1986./VI.26. / IM rendelet 14, §-a alapján határozott.

Budapest, 2010. február 2.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, :dr. . Kovács Ákos sk. bíró